

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - אנא
קרא קדריש, ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה
שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים!"

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' דחה, ט"ו טבת
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תמה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני
נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח

וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

ההוראה מגודל מסירותה של רחל אמנו ודאגתה לבני' / משיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"ז

8 זמן הגאולה

אינני יודע משום פוליטיקה - "אנא קרא קדריש!" / פרשת השבוע באור הגאולה

12 "בזכות נשים צדקניות"

נשי ישראל מביאות הגאולה ע"י העמדת "צבאות ה'" / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"חלק ופסוק דפ' ויחי" / צילום מיוחד מהגהת הרבי מה"מ על שיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה

מערכת "יחי המלך"

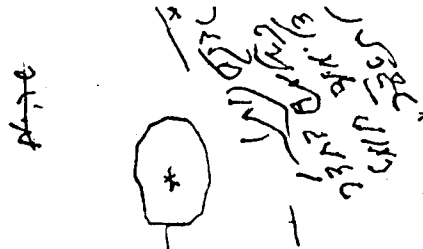
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ההוראה מכללת פרשת השבוע - פרשת "ויחי" שנה: החלת הפרשה היא - "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה: שהראשונים לא היו חיים כה".

Handwritten notes and arrows pointing to the main text.

Handwritten notes at the bottom of the page.

כל חלק ופסוק ממנה - הוא "חלק ופסוק דפ' ויחי"

בקשר עם פ' השבוע - פ' ויחי, הבאנו צילום נדיר מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ה' פ' ויחי, עשרה בטבת ה'תשמ"ה - על-דבר ההוראה הנלמדת מכללות פ' ויחי

(הקטע נדפס בהתוועדויות תשמ"ה ח"ב ע' 1005-6)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ההוראה מכללות פרשת השבוע - פרשת "ויחי":

התחלת הפרשה היא - "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה". וידוע פירוש בעל הטורים בזה: "ויחי יעקב בארץ מצרים י"ז שנה - שהראשונים לא היו חיים כו".

וענין זה מבואר בארוכה ובפרטיות (ובסגנון המובן גם לקטנים) - כידוע סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות שאלתו של אדמו"ר הצ"צ** לאדמו"ר הזקן בקשר לפירושו של בעה"ט: היתכן שיעקב אבינו, בחיר האבות, יהיו מבחר שנות חייו י"ז שנה שגר בארץ מצרים, ערות הארץ?! ויענהו אדמו"ר הזקן: כתיב "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה", ואיתא במדרש - **הובא בפרש"י** - א"ר נחמי' להתקין לו בית תלמוד שתהא שם תורה ושיהיו השבטים הוגים בתורה, "להורות לפניו גושנה" פירושו - שכאשר לומדים תורה מתקרים להשי"ת, ואז - יכולים להיות גם במצרים במעמד ד"ויחי".

זוהי אפוא ההוראה הנלמדת מכללות פרשת "ויחי" בנוגע לכללות עבודתו של יהודי בעולם - שע"י לימוד התורה בכחו וביכלתו לגלות את ה"טוב" ו"טוב מאד" בכל מקום ומקום שבעולם, ועד כדי כך, שאפילו בארץ מצרים, "ערות הארץ", מקולקלת שבארצות האומות - גם שם יכול להיות "ויחי יעקב", מבחר שנותיו של יעקב אבינו, בחיר שבאבות!

(* שכל חלק ופסוק ממנה - הוא "חלק ופסוק דפ' ויחי".

(** בקטנותו, כשלמד בחדר דלימוד חומש לתשב"ר.

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יד"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ההוראה מגודל מסירותה של רחל אמנו ודאגתה לבני

בודאי ובודאי שהיתה חפצה ביותר להקבר במערת המכפלה, ביחד עם יעקב אבינו • אבל אעפ"כ, בידעה שיבוא יום ונבוזראדן יגלה את בני' מארץ ישראל - ויתרה רחל על הזכות להקבר יחד עם יעקב אבינו במערת המכפלה, והעדיפה להקבר "בדרך אפרת", כדי שתהא לעזרה לבני' • הנהגתה של רחל אמנו מהוה לימוד והוראה לכל נשי ישראל עד לימינו אלו • משיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

לאמך, שהרי מתה סמוך לבית לחם . . . ואקברה שם, לא הולכתי אפילו לבית לחם להכניסה לארץ [ולהעיר מהשקו"ט בפירוש הדברים]², וידעתי שיש בלבך עלי, אבל דע לך, שעל פי הדיבור קברתי שם, כדי שתהי' לעזרה לבני', כשיגלה אותם נבוזראדן, והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר³ קול ברמה נשמע גו' רחל מבכה על בני' וגו', והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאם ה' גו' ושבו בנים לגבולם".

ונמצא, שענין הגאולה נעשה ע"י פעולתה של רחל - כלשון הכתוב: "יש שכר לפעולתך . . . ושבו בנים לגבולם".

ובפרט ע"פ המבואר במדרשי חז"ל⁴

(2) רמב"ן רא"ם ושפ"ח עה"פ. ועוד.

(3) ירמ' לא, יד-טו.

(4) פרש"י ירמ' שם, יד. פתיחתא דאיכ"ר כד.

א. בפרשת השבוע - פרשת ויחי - ישנו לימוד נפלא אודות פעולתן של נשי ישראל בנוגע לגאולה:

בפרשת השבוע¹ מסופר אודות דברי יעקב ליוסף בקשר לקבורת רחל: "ואני בבואי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת היא בית לחם".

ולכאורה, יש כאן דבר והיפוכו: יעקב מבקש מיוסף שלאחר פטירתו יקחנו מארץ מצרים ויקברנו בארץ כנען, וא"כ, מה מקום להזכיר כאן שלא עשה כן לרחל, אמו של יוסף?!

ומפרש רש"י, שאכן, לכך נתכווין יעקב בדברים אלו - להבהיר ולשלול טענה זו, וכך אמר יעקב ליוסף: "אעפ"כ שאני מטריח עליך להוליכני להקבר בארץ כנען, ולא עשיתי כך

(1) מח, ז.

שכאשר ירמי' הלך לקרוא לאברהם יצחק ויעקב ולמשה רבינו כדי לפייס את הקב"ה כו', לא נתפייס כו', עד ש"קפצה רחל אמנו לפני הקב"ה ואמרה רבש"ע כו', מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה, ואמר **בשבילך רחל** אני מחזיר את ישראל למקומו, הה"ד קול ברמה נשמע גו' רחל מבכה על בני' גו' יש שכר לפעולתך גו' וישבו בנים לגבולם", היינו, ש**רחל** היא זו שפעלה את ההבטחה ד"ישבו בנים לגבולם".

ב. [.] והנה, גם בענין זה יש הוראה ולימוד בנוגע לעבודתן של נשי ישראל.

ויובן בהקדים כמה ענינים הדורשים ביאור בפירוש רש"י:

א) כיצד ביטל יעקב מה שיש בלבו של יוסף עליו עי"ז שהסביר לו ש"תהא (רחל) לעזרה לבני' כשיגלה אותם נבזרואדן כו" – מדוע צריכה רחל לסבול בגלל זה?!

ב) קושיא נוספת על יעקב: אפילו אם ישנה איזו סיבה שבגללה צריכה רחל לסבול – אין זה מתרץ עדיין את הנהגתו של יעקב שהוא זה שגרם לסבל זה בפועל ממש?!

[וע"ד המבואר באגה"ק⁵ שהן אמת ש"על הניזק כבר נגזר מן השמים", הרי "הרבה שלוחים למקום", ואין זה חשובנו של המזיק, ולכן, חייב לבקש ממנו מחילה, ולהשיב את הגזילה כו' (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז⁶)].

ג. והביאור בזה – בפשטות:

כאשר רחל יודעת ש"תהא לעזרה לבני' כשיגלה אותם נבזרואדן כו" – הרי לא זו בלבד שאינה מצטערת וסובלת מהעובדה

שנקברה "בדרך אפרת", אלא **אדרבה**, עובדה זו משמחת אותה, שכן, עי"ז יכולה להיות "לעזרה לבני'", לבקש עליהם רחמים כו', עד שהקב"ה מביטיח לה "וייש שכר לפעולתך . . וישבו בנים לגבולם"!

ומובן, שכאשר רחל שמחה על כך שיכולה להיות "לעזרה לבני'" – הרי זה מבטל מה שיש בלבו של יוסף על יעקב, שכן, הסיבה לכך שיש בלבו עליו אינה אלא בגלל שדורש טובת אמו, ובמילא, לאחרי שיעקב הסביר לו שטובת אמו היא להשאר "בדרך אפרת", "שתהא לעזרה לבני'" – נחה דעתו.

ד. עפ"ז מובן עד כמה גדלה מעלתה של רחל אמנו – שהיתה מוכנה לזוטר על הזכות להקבר במערת המכפלה, מתוך שמחה וטוב לבב, וכל זה למה – כדי "שתהא לעזרה לבני"!
והגע עצמך:

בודאי ידעה רחל אמנו את גודל מעלתו של יעקב אבינו [ובפרט ע"פ דברי רש"י⁷: "האמהות נביאות היו", ולא עוד, אלא שמצינו שגדלה מעלת הנבואה של האמהות לגבי מעלת הנבואה של האבות, כדברי רש"י⁸: "אברהם טפל לשרה בנביאות"], ובמילא, ידעה והבינה היטב את גודל המעלה בקבורה בסמיכות ליעקב אבינו.

ובפרט – במערת המכפלה, שבה קבורים גם יצחק ורבקה, אברהם ושרה, וכן אדם וחווה⁹.

ומכיון שכן, בודאי ובודאי שהיתה הפצה ביותר להקבר במערת המכפלה, ביחד עם יעקב אבינו.

(7) ויצא כט, לד.

(8) וירא כא, יב.

(9) ב"ר פנ"ח, ד. הובא בפרש"י עה"ת חיי שרה כג,

ב.

(5) ר"ס כה.

(6) שיחת י"ט כסלו סל"א ואילך (ה'תוועדות'

תשמ"ו ח"ב ע' 58).

ב. והנה, הנהגתן של נשי ישראל הצדקניות בדור ההוא מהוה לימוד והוראה בנוגע לנשי ישראל בכל דור ודור, ובמיוחד בדורנו זה, ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל¹¹ שדרא דעקבתא דמשיחא הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים.

וההוראה היא – באיזו מדה צריכות נשי ישראל (בכל הדורות, ובמיוחד) בדורנו זה להתמסר למילוי תפקידן ושליחותן להעמיד בנים ובנות בישראל, "צבאות השם", ולהתכונן ללכת עמם [ואדרבה: "הם הכירוהו תחילה"] אל הגאולה האמיתית והשלימה.

והרי הדברים קל-וחומר:

"נשים צדקניות שבאותו הדור" – היו במעמד ומצב של שעבוד מצרים, קושי השעבוד כו', עד לגזירת פרעה "כל הבן הילוד גו'". ואעפ"כ, לא התפעלו כלל מקשיים אלו, אלא המשיכו למלא את תפקידן ושליחותן ללא כל חשבונות, מתוך בטחון גמור בהקב"ה, אשר, אכן עזר להם בכל המצטרך, ודאג לצרכיהם של הילדים, "ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור", עד שבאו "עדדים עדדים לבתיהן".

ומכיון שכן, הרי על אחת כמה וכמה בדורנו זה, ובמדינה זו, אשר, לא זו בלבד שאין קשיים כו', אלא אדרבה, עוזרים ומסייעים לבני' בכל המצטרך להם – בודאי ובודאי יכולות נשי ישראל למלא את תפקידן ושליחותן להעמיד "צבאות השם" ללא כל חשבונות (חשבונות שאינם אלא פיתויי ה"יצר", או "תינוקות שנישבו" שאינן יודעות את גודל חשיבות הדבר), ופשוט, שאין לדאוג מה יהי' עם פרנסתם של הילדים, שהרי הקב"ה הראה כבר שבכחו לספק את פרנסתם של הילדים במצבים קשים יותר!...

וכשם ש"בשכר נשים צדקניות שבאותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כן הוא גם בנוגע לגאולה מגלותנו זו – שבשכר פעולתן של "נשים צדקניות", שמקבלות על עצמן את צער העיבוד וצער הלידה כו', כדי להעמיד "צבאות השם", זוכים כל בני' לגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ 9 ויחי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(11) שער הגלגולים הקדמה כ'. ל"ת וס' הליקוטים עה"פ שמות שם, ד.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ת ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני' הרה"ת ר' **שמואל** שי' והרה"ת ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

נשי ישראל מביאות הגאולה ע"י העמדת "צבאות השם"

א. איתא בגמרא¹: "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".

וממשיכה הגמרא לבאר מה היתה פעולתן של נשים אלו – שהעמידו בנים ובנות בישראל, "צבאות השם", מבלי להתחשב בקושי השעבוד כו', "הולכות ויולדות בשדה... והקב"ה... מלקט להן שני עגולין אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר² ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור... היו מבצבצין ויוצאין כעשב השדה, שנאמר³ רבבה כצמח השדה נתתך, וכיון שמתגדלין באים עדרים עדרים לבתיהן כו'", וכסיום דברי הגמרא – "כשנגלה הקב"ה על הים הם הכירוהו תחילה", לפני כל שאר בני, כולל אפילו משה ואהרן!

ויש לקשר ענין זה עם הפרשה שהולכים לקרוא בתפילת מנחה, פ' שמות – "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד"⁴, ועד כדי כך, שאפילו לאחר גזירת פרעה "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו"⁵, לא התפעלו מגזירה זו, אלא המשיכו למלא תפקידן ושליחותן ולהעמיד "צבאות השם", והדגשה מיוחדת בנוגע לפעולתן של "המילדות העבריות"⁶, שפרה ופועה (אמה ובתה – יוכבד ומרים⁷), אשר, לא זו בלבד ש"לא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים"⁸, אלא אדרבה – "ותחיינן את הילדים"⁸, "מספקות להם מים ומזון"⁷, ובשכר זה – "ויעש להם בתיים"⁹, "בתי כהונה ולוי' ומלכות"⁷.

זוהי איפוא מעלתן המיוחדת של נשי ישראל, עד כדי כך, שבזכותן נגאלו ישראל ממצרים, היינו, שגאולתם של כל בני, כולל משה ואהרן, הייתה תלוי' בזכותן של נשי ישראל הצדקניות!

כלומר: הן אמת שהקב"ה הבטיח לגאול את ישראל ממצרים, "פקד יפקוד אלקים אתכם", אבל אעפ"כ, גאולה זו יכולה להיות בכמה זמנים כו', ולכן, כדי למהר ולזרז את הגאולה – יש צורך בזכות מיוחדת, זכותן של נשי ישראל הצדקניות (וע"ד המבואר במפרשי התורה¹⁰ אודות קיצור זמן הגלות מארבע מאות שנה למאתיים ועשר שנה – שקושי השעבוד השלים את המנין דארבע מאות שנה).

אבל אעפ"כ, בידעה שיבוא יום ונבזראדן יגלה את בני' מארץ ישראל – ויתרה רחל על הזכות להקבר יחד עם יעקב אבינו במערת המכפלה, והעדיפה להקבר "בדרך אפרת", כדי "שתהא לעזרה לבני' כשיגלה אותם נבזראדן, והם עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ומבקשת עליהם רחמים... והקב"ה משיבה... וישבו בנים לגבולם!"

וכאן רואים את גודל הפלאת מסירותה של רחל אמנו ודאגתה לבני':

מצד אחד מדובר אודות זכות קבורה במערת המכפלה ביחד עם יעקב אבינו במשך מאות ואלפי שנים!...

ולאידך, מדובר אודות בנים שיהיו לאחר כו"כ דורות, בנים שיהיו במעמד ומצב בלתי-רצוי, עד כדי כך, שיתחייבו גלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שהרי נבזראדן מצד עצמו אין לו שום שליטה על בני, ובמילא, מה שהגלם, אין זה אלא מפני שנתחייבו גלות....

ואעפ"כ, בשביל אותם בנים שחטאו וגלו כו' – מוותרת רחל אמנו על זכות קבורה במערת המכפלה ביחד עם יעקב אבינו במשך מאות ואלפי שנים, ובלבד שע"ז תוכל להיות "לעזרה לבני'!!" ואדרבה: כיצד יכולה היא לנוח על משכבה במערת המכפלה – כשבני' מתייסרים בגלות!?

ועפ"ז מובן גם מה שרחל אמנו היא זו שפעלה את ההבטחה ד"ו"שבו בנים לגבולם":

יעקב אבינו – הלך לנוח על משכבו במערת המכפלה, וכן שאר האבות והאמהות; אמנם, רחל אמנו – שלא הייתה מסוגלת ללכת לנוח על משכבה במערת המכפלה, אלא נשארה "בדרך אפרת", לעמוד על המשמר

לעזור לבני' כשיגלם נבזראדן כו' – היא היא זו שעוררה את רחמיו של הקב"ה, באמרה "רחמי מי מרובין, רחמיך, או רחמי בשר ודם"... "מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה, ואמר, בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן... וישבו בנים לגבולם".

ה. והנה, הנהגתה של רחל אמנו מהוה לימוד והוראה לכל נשי ישראל עד לימינו אלו – שעליהן לעשות כל מה שביכלתן כדי לפעול את הענין ד"ו"שבו בנים לגבולם".

והענין הזה:

ידוע¹⁰ שהגאולה מגלות האחרון היא באופן שונה מכל שאר הגאולות שלפנ"ז – שאפילו יהודי אחד לא יסא בגלות, ובמילא, כל זמן שישנו אפילו יהודי אחד שנמצא בגלות, מתעכבת הגאולה של כלל ישראל, כלומר, שכלל ישראל עומד וממתין לגאולתו של היהודי האחרון!

ופשיטא, שאין הכוונה שעומדים וממתנים מבלי לעשות מאומה... שהרי לא זוהי הדרך שבה ממתנים לדבר שחפצים ומשתוקקים ביותר שיבוא בהקדם הכי אפשרי; "לישועתך קוינו כל היום" פירושו – שעושים ככל האפשרי כדי למהר ולקרב את הגאולה!...

ומהדרכים לזה – עי"ז שפועלים את גאולתו הפרטית של יהודי זה שהי' במעמד ומצב ד"תינוק שנשבה", שיתקרב אף הוא ליהדות, תורה ומצוותי, בבחינת "ו"שבו בנים לגבולם", אשר, עי"ז ממהרים ומקרבים את הגאולה הכללית דכל בני – "ו"שבו בנים לגבולם" כפשוטו ממש.

ובענין זה ישנה הוראה ונתינת-כח מיוחדת

(10) ראה לקו"ש ח"א בתחלתו. וש"נ.

(1) סוטה יא, ב. וכו' בשמ"ר פ"א, יב.
(2) האזינו לב, יג.
(3) יחזקאל טז, ז.
(4) א, ז.
(5) שם, כב.
(6) שם, טו.
(7) סוטה שם. שמ"ר שם, יג. הובא בפרש"י עה"פ שם.
(8) שם, יז.
(9) שם, כא.
(10) רלב"ג לך לך טו, יג. ש"ך עה"ת לך לך שם. שמות ג, ז. בא יב, א.

לנשי ישראל – **מרחל אמנו**, שמסירותה ודאגתה להיות "לעזרה לבני" לא ידעה שום גבול, עד שפעלה את ההבטחה ד"ו שבו בנים לגבולם", ועי"ז סללה את הדרך לכל אחת ואחת מנשי ישראל, שיתמסרו וידאגו לטובתו של כאו"א מישראל, גם כאשר הדבר כרוך עם וויתור על טובה אישית, כדי לפעול את הענין ד"ו שבו בנים לגבולם!"
ובמכ"ש וק"ו:

רחל אמנו – הייתה צריכה לוותר על ענינים הכי נעלים העומדים ברומו של עולם, קבורה במערת המכפלה ביחד עם יעקב אבינו; ובשביל מי – בשביל יהודים שיהיו **לאחרי כו"כ דורות**, ולא עוד, אלא יהודים הנמצאים במעמד ומצב **בלתי-רצוי**, עד כדי כך, שנתחייבו גלות.

ועאכ"כ בימינו אלו – שכן, כל הוויתור הנדרש אינו בערך כלל וכלל לויתור של רחל אמנו, בסך-הכל צריכים לוותר על לינת לילה אחד מחוץ לביתה, או לאכול מאכל פחות טעים וכיו"ב, ולאידך, וויתור זה הוא (לא בשביל יהודים שיהיו לאחרי כו"כ דורות, כי אם) בשביל יהודים הנמצאים **בדורנו זה**, ויהודים כאלו שהם בבחינת "תינוקות שנשבו", שלכן, כל מה שדרוש אינו אלא להראות להם את דרך היהדות, ואז פועלים אצלם את הענין ד"ו שבו בנים לגבולם".

וכאמור, הוראה זו היא גם נתינת-כח – שכאשר עוסקים בעבודה זו, בודאי מצליחים לפעול את הענין ד"ו שבו בנים לגבולם".

1. ויש להאריך בכל האמור לעיל כהנה וכהנה, ו"תן לחכם ויחכם עוד"¹¹ – להוסיף ביאור והסבר בכל הענינים האמורים לעיל, הן בנוגע להוראה ולימוד מ"נשים צדקניות שבאותו הדור" שהעמידו "צבאות-השם" ללא כל חשבונות, והן בנוגע להוראה ולימוד ממסירותה של רחל אמנו לפעול את הענין ד"ו שבו בנים לגבולם".

12. ו"לא המדרש עיקר אלא המעשה"¹² – שהדיבור וההתעוררות בענינים האמורים יביאו לידי מעשה בפועל.

וכבר הובטחנו "יגעתי ומצאתי"¹³, היינו, שע"י היגיעה המתאימה בכל הענינים האמורים זוכים להצלחה רבה, עד להצלחה שאינה לפי-ערך היגיעה כלל, באופן של **מציאה**.

והעיקר – שע"י מציאה זו ("יגעתי ומצאתי") באים לקיום היעוד¹⁴ "מצאתי דוד עבדי", ביאת דוד מלכא משיחא, במהרה בימינו ממש, בעגלא דידן ממש.

(11) משלי ט, ט.

(12) אבות פ"א מ"ז.

(13) מגילה ו, רע"ב.

(14) תהלים פט, כא. וראה סנהדרין צז, א.

לגאולה" וכיון שמאז עברו הרבה "לאלתר"ס", הרי בודאי שנמצאים כבר בפועל ממש בדגם שלפני רגע הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

גם במצב ד"ויחי יעקב" – חסר הענין הכי עיקרי

ונקודת הענין – שגם כאשר בני נמצאים בארץ מצרים, בזמן ומצב הגלות ש"כל המלכיות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים", אומר **פרעה**, ה"מושל בכיפה", ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", וע"פ הציווי שלו נותנים לבני "אחוזת בארץ מצרים במיטב הארץ", ובאופן ד"וישב ישראל (ישיבה אמיתית – בשלוח) בארץ מצרים בארץ גושן", ולא עוד אלא ש"ויאחזו בה", "לשון אחוזה", ואולי י"ל גם "לשון אחיזה" [ושניהם אמת – שה"אחיזה" היא בתוקף של "אחוזת"], ועד ש"ויפרו וירבו מאד", ש"מאד" מורה על מעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה – שאז נעשה גם בארץ מצרים מעמד ומצב ד"ויחי יעקב (כאו"א מישראל שנקרא בשמו של יעקב). . שבע עשרה שנה", חיים טובים (י"ז שנה בגימטריא טוב) **לאמיתתם**, ברוחניות [חיים שחדורים בתורה, "תורת חיים", ומצוות' עליהם נאמר "זחי בהם", ו"אין טוב אלא תורה"] ובגשמיות גם יחד.

אמנם, גם כשנמצאים במעמד ומצב ד"ויחי יעקב", חיים אמיתיים, ועד לאופן שלמעלה ממדידה והגבלה, "מאד" – הרי, כל זמן שנמצאים "בארץ מצרים", **חסר הענין הכי עיקרי** שאליו משתוקקים כל בני – להיות במעמד ומצב ד"בנים הסמוכים על שולחן אביהם", שלכן, גם כשיש להם כל המצטרך להם ברוחניות ובגשמיות, במה נחשב זה בערך לצער הגלות, "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"?!... ולכן, מפרשת ויחי, "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנים", באים לפרשת (וספר) שמות שקשורה עם ענין **הגאולה** (ספר הגאולה), "ואלה שמות בני ישראל", "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", "דאובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין".

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תנש"א - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק**

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יוסף ארי' לב בן משה באר** ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת **השא** בת **נטע אורי** ע"ה **זיסק**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחת **זיסק שיהיו** – לברכות עד בלי די

אינני יודע משום פוליטיקה - "אנא קרא קדריש"!

תרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ רשימה פרטית*

"ויחי יעקב" (ריש פרשתנו)

הגמרא אומרת¹ ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע - כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שהי' בה הפסק ב"זרעו בחיים", רחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אינו חי - רחמנא ליצלן, הי' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זרעו בחיים", ש"זרעו" הכוונה לכל יהודי - אנשים נשים וטף, שהם כולם זרעו של יעקב.

[. . .] וכאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספרו ספדניא וחנטו חנטייא" עם כל שאר הענינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדריש"! אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק").

ועל מה שמקשים - הרי היו כל הענינים הנ"ל?

עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תשס"א - בלתי מוגה)

* מרשימה פרטית של כמה מהתמימים שי"ל על-ידי "קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי תורה" ברוקלין נ.י. ה'תשס"א.
עוד משיחה זו ראה בסה"ש תנש"א ח"א ע' 225.
בענין "הוא בחיים" אודות נשיא הדור, ראה בהוצאה המיוחדת של "יחי המלך" לג' תמוז ה'תש"ס ע' 7.
1) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . . וכי בכדי ספרו ספדניא וחנטו חנטייא וקברו קברייא . . . מקרא אני דורש, שנאמר (ירמ'ל, י"ד) ואתה על תירא עבדי יעקב נאום ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרוחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וכן בפרש"י שם: "ויחי יעקב", "חי הוא לעולם".

כל היום", היינו, לא רק "אחכה לו בכל יום שיבוא", כמ"ש בנוסח ד"אני מאמין"¹⁶, אלא יתירה מזה - "בכל יום" גופא "קיינו כל היום".

וכן ביום השבת מתפללים "ותחזינה עיינינו בשוּבך לציון ברחמים", והכוונה בזה, כפירוש המלות בפשוטות (ולא רק כפי שיכולים לפרש מלאכים...), שנזכה לראות בעיינינו, בעיני בשר שלנו, בשיבת הקב"ה לציון, ירושלים עיר הקודש, ובאופן של רחמים, כדברי הזהר¹⁷ "יפקון בי' מן גלותא ברחמי".

ובודאי שומע הקב"ה וממלא את תפלתם ובקשתם ותביעתם של ישראל - להביא את הגאולה תיכף ומיד, "מיד הן נגאלין"¹⁸, בחסד וברחמים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(כל הקהל צעק - כו"כ פעמים - "עד מתי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידיו הק' להגביר הצעקה כו'. ואח"כ אמר:)

אמרו חז"ל¹⁹ "גדולה לגימה שמקרבת", ויש לומר, שיש בזה גם הענין ד"מקרבת את הגאולה", מכיון שהגימה פועלת קירוב הלבבות כו'.

ולכן, יאמרו עתה "לחיים" על לגימה כפשוטה.

ויה"ר - והוא העיקר - שעיי"ז יתוסף עוד יותר בקירוב הגאולה, וכאמור, "יפקון בי' מן גלותא ברחמי", ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת ש"פ ויחי ה'תשס"א - בלתי מוגה)

16) ראה גם לקו"ש חכ"ג ריש ע' 349.
17) ח"ג קנד, ב. הובא באגה"ק רסכ"ו.
18) רמב"ם ה' תשובה פ"ז ה"ה.
19) ראה סנהדרין קג, סע"ב ואילך.

כבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות"

. . . אע"פ שנמצאים ב"מצרים", מלשון מיצרים וגבולים, החל מהמיצרים וגבולים דעוה"ז, שזהו"ע של גלות (כמבואר בתניא), ועאכו"כ בזמן הגלות כפשוטו, גלות בתוך גלות, מ"מ, "ויחי יעקב בארץ מצרים", חיים אמיתיים, "בתורה וחכמתה", שעיי"ז זוכים "לחיי העולם הבא" (כדברי הרמב"ם בסיום ספרו), כי, הנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות, ומה שהגוף נמצא עדיין בגלות, ויציאתו מהגלות תהי' ברצונו של הקב"ה - כבר העיד הקב"ה בתורתו ש"כלו כל הקיצין", וכבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות", קץ האמיתי (ויהי מקץ שנתיים ימים") בכל הפרטים, ויתירה מזה - שאין צורך ב"קיצין" מדידות והגבלות ("אויס קיצין, אויס מדידות והגבלות"), כי, הגאולה באה תיכף ומיד ברגע שלאח"ז - כש"געתה פרתו" בפעם השני, ואין צורך בגעיית פרה, כי, נשיא דורנו גילה זה בלשונו "לאלתר

יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ

"בקש לגלות את הקץ לבניו" (רש"י ריש פרשתנו)

ומזה גם הוראה לכל היהודים לכל הדורות – שצריך להיות הענין ד"ביקש . . . לגלות . . . קץ הימין": יהודי צריך לרצות ולבקש¹ שיהי' גילוי הקץ, שזה גופא (הבקשה וההתבוננות בזה) נותן סיוע ועידוד רב בעבודת ה'.

וכפי שרואים במוחש, שכשאומרים ליהודי ש"הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") ו"ווי וואָנט משיח נאָו" – זה פועל זירז והוספה בעבודת ה', וזהירות יתירה יותר שלא יהי' שום ענין של "שמא יגרם כו", שח"ו יעכב את ביאת המשיח.

ובימינו אלה מיתוסף עוד ענין: תורת אמת ואמרת² "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", הגמרא אומרת בפשיטות שהקץ ישנו כבר מזמן;

צריך רק שיהי'³ "שעתא חדא"⁴ – ההזזה ("דעם" "קער"")⁵ דתשובה, שמביא "ומיד הן נגאלין"⁶, מיד ממש – "נאָו"⁷ – בעגלא דידן.

(תרגום פשטי משיחות עשרה בטבת וש"פ ויחי ה'תשמ"א – מוגה*)

1) כנוסח התפלה ג"פ בכ"י (בימות החול) את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. ובכל תפלה – ותחזינה עינינו כו'. וראה לקו"ש ח"כ ע' 458, 384 ואילך.	5) מלשון וישע גו' לא שעה (ראה סה"מ קונטרסים ח"ב ע' 792. ועוד).
2) סנהדרין צז, ב.	6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
3) ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' ריב.	7) בניגמטריא ז"ן, אל-הוי' – ראה בארוכה שיחת ש"פ צו, ה'תשמ"א.
4) זח"א קכט, א.	(* נדפס בלקו"ש ח"כ ע' 234.

גדולה ביותר צעקת כאו"א מישראל: "עד מתי"!!

[. . .] בנוגע לכללות ענין הגלות – אין זה כדי לצער את ישראל, ח"ו, אפילו ל"רגע קטן"¹ בלבד, אלא אדרבה, כדי שע"ז יזכו לעילוי גדול יותר, כמ"ש² "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול".
ובלשון הגמרא³ – בנוגע לגלות מצרים (בנוגע לטענת בני"י "ולואי שנצא בעצמנו") – "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם":

אפילו אצל אב ובן דלמטה, הרי, כשהאב רואה שבנו מצטער בגלות, יעשה כל התלוי בו כדי למהר ולהוציאו משם, ובוודאי שלא יתחשב בכך שבגלל זה יאמר עליו דבר שאינו בשבחו כו'.

- 1) ישע"י נד, ז.
2) לך לך טו, יד.
- 3) ברכות ט, סע' "א ואילך.

ואם הדברים אמורים באב ובן למטה, שרחמי האב על הבן הם במדידה והגבלה – הרי יאמרו "שכן הוא בנוגע לרחמי של הקב"ה, אבינו שבשמים על כאו"א מבנ"י, "בנים אתם לה' אלקיכם"⁴, עד למעלה דבן יחיד⁵.

וא"כ, נשאלת השאלה: וכי בשביל "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם", יניח הקב"ה לבנו יחידו להתייטר בגלות עוד רגע אחד?!...

אלא ודאי בהכרח לומר שענין זה הוא (לא רק בשביל שלא יאמרו על הקב"ה שלא קיים הבטחתו כו', אלא) גם – ובעיקר – לטובתם של ישראל, שיהי' להם "רכוש גדול", היינו, שענין זה מהוה עילוי גדול לישראל, עד כדי כך, שבשביל זה כדאי לעכבם עוד רגע בגלות.

אמנם, לאחר שהגלות נמשך ונתארך כל כך, למעלה מאלף ותשע מאות שנה... הרי, אין מקום עוד להסברה ע"ד ההבטחה ד"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", מכיון שישנו כבר גם ה"רכוש גדול".

ומכיון שכן, צועקים בני"י: "עד⁶ מתי קץ הפלאות", "עד⁷ מתי יחרף צר"?!...

בזמן הגמרא נאמר כבר ש"כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁸, שהיא "בשעתא חדא וברגע חדא"⁹, ומאז עברו כו"כ דורות שבהם הוסיפו ריבוי מופלג דעניני תומ"צ, עד לדורנו זה, אשר, כפי עדותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השלימו כבר את כל הענינים, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים", ומאז, כבר צחצחו גם את הכפתורים, ולא נשאר אלא להסיר מעט אבק מכפתור א' או מב' כפתורים כו', ולאחרי כל זה עדיין לא בא...

וכאמור, מדובר אודות צער של גלות למעלה מאלף ותשע מאות שנה, שבו מתייטר בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר, מאחוריו ולפניו נצבים ועומדים כל בני ובנות ישראל שבדור זה, כולל גם כל בני"י בדורות שלפנ"ז, ונוסף לזה, ישנו גם הענין ש"השכינה שרוי עם ישראל בצרת גלותם"¹⁰, כמ"ש¹¹ "בכל צרתם לו צר", "שכינתא בגלותא"¹².

ומכיון שכן, גדולה ביותר צעקתו של כאו"א מישראל: "עד מתי"?!...

וכמדובר בהתוועדות שלפנ"ז¹³ ע"ד הצורך לבקש ולדרוש ולתבוע מהקב"ה ע"ד הגאולה – ע"פ המבואר במדרשי חז"ל¹⁴, ומובא גם להלכה¹⁵.

ולכן, מתפללים בכל יום ויום ג"פ "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . . כי לישועתך קוינו

- 4) פ' ראה יד, א.
5) ראה כש"ט הוספות סקל"ג. וש"נ.
6) דניאל יב, ו.
7) תהלים עד, י.
8) סנהדרין צז, ב.
9) זח"א קכט, סע"א.
10) פרש"י נצבים ל, ג.
11) ישע"י סג, ט. וראה תענית טז, א. מכלתא ס"פ בשלח. זח"א קכ, ב.
12) זח"א שם. ועוד. וראה מגילה כט, א. ובכ"מ.
13) סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 225 ס"ט.
14) ראה מדרש תהלים מזמור יז. מדרש שמואל ספל"א. ועוד.
15) ב"י לטווא"ח סקפ"ח. רוקח הל' תפלה סשכ"ב. ובכ"מ.